

Na konec světa a zpátky
Camino Finisterre & Muxía
v osmi dnech

***Pro všechny, které to táhne k oceánu a kousek dál – ale pořád úplně
nevědí proč.***

www.mariankova.cz

© 2025 Ivana Mariánková. Všechna práva vyhrazena.

Obsah

Proč zrovna „na konec světa“	4
Jak tenhle mini e-book používat	4
Dny na cestě – zkrácený deník	6
Den 0 – Příprava: jen „Camino light“... a nový batoh	6
Den 1 – Přistání v jiném světě	6
Den 2 – První kroky od katedrály	6
Den 3 – Krávy, babky a stařecké koleno.....	7
Den 4 – Rozcestí Muxía / Finisterre.....	7
Den 5 – K oceánu a do Muxie	8
Den 6 – Z Muxie na konec světa	9
Den 7 – Zpátky proti šipkám.....	10
Den 8 – Uzavřený trojúhelník a návrat do Santiaga	10
Co mi tahle cesta dala	12
Kdybych šla znovu... ..	13
Pro koho je tahle cesta (a pro koho asi ne)	13
A co dál?	14
Chceš se do toho ponořit víc?	14
O autorce	15

Proč zrovna „na konec světa“

Portugalské Camino z října 2022 mi ještě úplně „nedosedlo“ a už se mi v hlavě začalo ozývat další volání: co kdybych jednou nešla *do* Santiaga, ale *od něj dál* – na konec světa?

Práce letos rozhodla za mě – místo dlouhé pouti „jen“ **něco přes 140 km**. Ale zato po trase, která má skvělou symboliku: z katedrály v Santiagu až k oceánu, do **Muxie a Finisterre**, a pak zpátky na rozcestí, kde se všechny cesty potkávají.

Nebyl to velký útěk od života. Spíš krátký, ale intenzivní „mezičas“, kde se dá na chvíli vypnout šum, chodit, dýchat a nechat věci trochu si přeskládat v hlavě.

Tenhle mini e-book je zhuštěná verze mého deníku z **listopadu 2024**. Žádná velká duchovní teorie, spíš reálné dny: kolik kilometrů, jak bolely nohy, co vonělo po cestě, kdy mě zachránila polévka v komunitním domě a kolik radosti se vejde do západu slunce u majáku.

Jak tenhle mini e-book používat

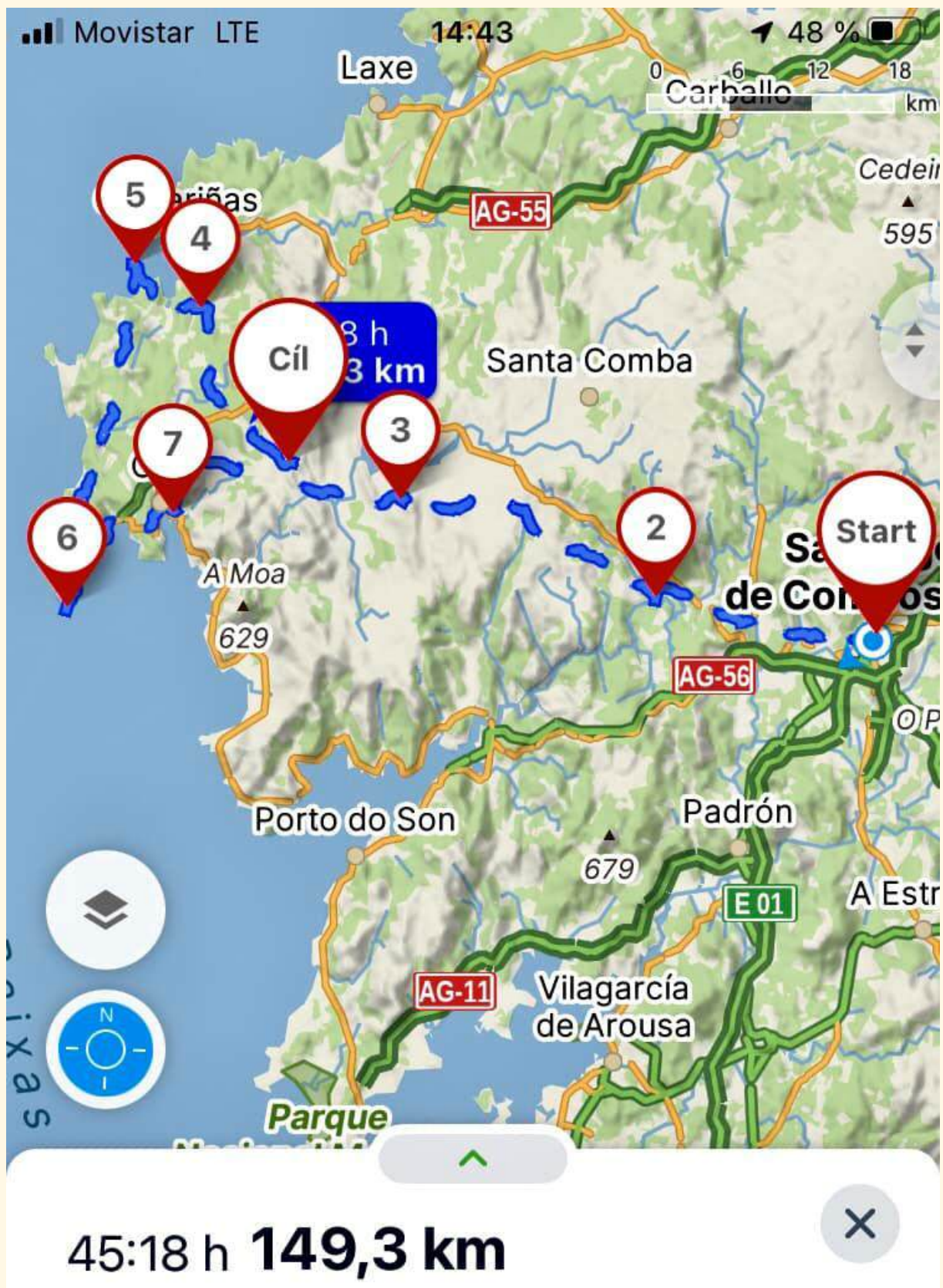
Ber ho jako:

- **ochutnávku** trasy Santiago – Muxía – Finisterre,
- **malý nakopávač**, pokud tě to k téhle cestě táhne, ale pořád váháš,
- nebo jako **doprovod k fotkám**, pokud už jsi někdy na Finisterre/Muxíu došel.

Můžeš číst:

- **po dnech** – jako krátký příběh,
- nebo **na přeskáčku** – vytáhnout si jen úvod, „aha momenty“, statistiky a tipy.

Na konci najdeš krátké shrnutí, pro koho tahle cesta podle mě je, a odkaz na plnou verzi deníku, kde jsou všechny detaily, fotky a praktické vychytávky.

Dny na cestě – zkrácený deník

Den 0 – Příprava: jen „Camino light“... a nový batoh

Letos „jen“ krátká pout: kolem 150 km mezi Santiagem, Muxíí a Finisterre. Na papíře to vypadalo skoro jako odpočinková verze. V reálu – pořád dost na to, aby tělo i hlava pochopily, že jsou zase na cestě.

Měním výbavu: nový batoh s bederním pásem (ramena jásají), váha bez vody 5,4 kg. Do deníku si píšu první poznámku: všechno, co si vezmu, ponesu na zádech. Všechno, co nechám doma, mi asi chybět nebude.

Den 1 – Přistání v jiném světě

≈ 10 km po letištích a Santiagu

Od prázdného nočního letiště v Praze přes ranní chaos v Madridu až po vyklidněné Santiago. Den přestupů, letištních kaváren a pozorování lidí – a zároveň taková malá rozcvička před první skutečnou etapou.

V Santiagu jsem dnes „jen“ za turistu: katedrála, náměstí, dudáci v uličkách, galicijská polévka caldo galego a vytoužená chobotnice. K tomu Rioja v baru, kde je všechno tak krásně omšelé, že nevíš, kam se dívat dřív.

Večer sedím u vína s českou poutnicí, která zítra odlétá. Já zítra vyrážím. Jedna cesta končí, druhá začíná – klasika v Santiagu.

Den 2 – První kroky od katedrály

Santiago → Negreira, 23 km (+ courání)

Ráno chladno, odpoledne 24 °C a vánoční výzdoba v ulicích – kombinace, na kterou si člověk zvyká překvapivě snadno. Nohy i trapézy bolí víc, než si pamatuju z minula, ale tělo si prostě jen zase hledá rytmus.

V albergue v Santiagu nacházím u „odkladiště holí“ parádní trekové hůlky – bonus, který se fakt hodí. Po cestě eukalypty, hortenzie, první razítko v baru (pan číšník se do razítkování tak opře, až mi málem vylije kafe do klína).

Ztrácím náušnici, ale ráno nacházím na policiče prstýnek. Některé rovnováhy vesmíru si Camino řeší po svém. V Negrei dnes končím v čistém městském albergue, kde je cesta do hospody na večerifakt hoooodně z kopce – a zpátky pak zase do kopce. Výborný trénink motivace.

Den 3 – Krávy, babky a stařecké koleno

Negreira → Lago, 25 km

Rolnický den. Kopce, pole, černobílé krávy, vesnice, kde to voní senem a mlíkem tak intenzivně, že se cítíte jak u babičky na prázdninách.

Zakufruju: zamyslím se, přehlédnu šipku, nechám se vést „poutníky“ v dálce, ze kterých se vyklubou babky vracející se z kravína. Ostrou galicijštinou mě posílají zpět na trasu. *Lesson learned*: ne všechno, co jde tvým směrem, je poutník. Vezmi si brýle.

Koleno drží díky profi tejpování (jak říkala fyzi Markétka: „Správně zatejpované koleno má vypadat jako stařecké.“ Tak jo, tohle tedy tak fakt vypadá. Ale drží!).

Albergue Monte Aro je pohádka: farmářská rodina, čerstvé mléko (to si s mou intolerancí na laktózu radši nedávám), domácí večere a snídaně. Spíme v obřím pokoji jen dvě poutnice, každá s vlastní koupelnou. Luxus v galicijském stylu.

Den 4 – Rozcestí Muxía / Finisterre

Lago → San Martiño de Ozon, 28 km

Nejdelší etapa. Hodně asfaltu (klouby si už stěžují), ale druhá polovina je za odměnu – dubové, borovicové a eukalyptové lesy, vesnice, kde je klidná sobota a čas jako by se zastavil.

U rozcestníku „Finisterre vlevo, Muxía vpravo“ volím zatím Muxíu. Kolem koní s duhou nad hlavou, kvetoucí jabloně v listopadu a nekonečné řady hórrei se sušící kukuřicí.

Et Suseia – dnešní ubytování – znamená „jděte v klidu“. Přesně to dělám. Jsem tady sama, v moderním albergue s kójemi a televizí u každé postele. Večer usínám u španělského večerníčku a říkám si, že jsem asi fakt byla celý rok hodná a tahle cesta je moje odměna.

Den 5 – K oceánu a do Muxie

San Martiño de Ozon → Muxía, 9 km (+ cca 6 km po městě)

Krátký, ale intenzivní den. Konečně to začíná vonět mořem. První pláž s bílým pískem je jak z pohlednice – mám co dělat, abych tam nezůstala až do večera.

Muxía je maličké městečko na skále, zároveň konec i začátek mnoha cest.

Vyšplhám na Monte Corpiño – švýcarský poutník Gabriel mě vyfotí u „oslavného tanečku“ a připomene, že on sem vyšel už v srpnu. A došel dnes, jako já.

U svatyně Virxe da Barca – Panny Marie z lodi – poslouchám oceán, procházím se mezi posvátnými kameny a zkoumám, jestli Pedra dos Cadrís opravdu pomůže na bolest zad, jak říká pověst. *Edit: Nepomohl.* Kaly tu rostou kolem cest jako u nás pampelišky.

K večeri svatojakubská mušle a percebes – mořské „drápky“ z útesů. Chuťově neuvěřitelné, příběhem i cenou trochu drsné. Ale výborné! Západ slunce do oceánu to celé završí.

Den 6 – Z Muxíe na konec světa

Muxía → Finisterre, 25 km (+ 6 km k majáku a zpět)

Den, kdy se hodí mít v batohu aspoň nějaké oříšky. Zaspím, vyrážím bez snídaně, obchody zavřené, bary taky. Prvních 20 km jedu na vodu a zásoby z batohu.

V Buxánu konečně *donativo bar* – a s ním i malý zázrak. Barman se usměje, sebere mi batoh a odvede mě do komunitního domu, kde právě podávají polévku, domácí chleba a kávu. Hippie osádka v barevných trikách s dredy mě bere mezi sebe, jako bych tam patřila odjakživa. Nabízejí i nocleh, ale já chci dojít na Finisterre.

Ubytovávám se tu po páté odpoledne – a vím, že mě čekají ještě 3 km k majáku. Slunce zapadá kolem šesté. S ostatními poutníky skoro běžíme; timing vyjde dokonale. V momentě, kdy dojdou ke skalám, se rudý kotouč právě začíná nořit do oceánu.

Bar u majáku, víno tinto, бухта a srdce plné vděčnosti. Cesta zpět po tmě bez baterky nakonec taky dopadne dobře. Některé věci se prostě na Caminu vyřeší... jen ne vždy dopředu víš jak.

Den 7 – Zpátky proti šipkám

Finisterre → Cee, 15 km

Ráno si jdu pro *Finisterranu* – oficiální potvrzení, že jsem došla na konec světa. Zjišťuju, že po sezóně už ji nevydává turistické info, ale městský albergue, a to až od dvanácti. Na čekání nemám náladu. Beru to jako signál, že se sem prostě ještě někdy vrátím.

Vydávám se zpátky. Jít proti směru šipek je zvláštní – jednou se zamotám tak dokonale, že po půl hodině dojdou moje nohy na stejné místo. Pak už si dávám větší pozor.

Dole na pláži je mušlí tolik, že nevím, kam dřív šlápnout. Najdu i svatojakubské hřebenatky, takové ty „pohlednicové“. Jestli je tohle místo Finisterrany, беру to všema deseti a děkuju.

V Cee končím brzy – další městečko je až o 15 km dál a kolena vyhlašují stávkou. Empanada z místního supermarketu a víno, které tu nechali předchozí poutníci „pro další potřebné“. Tenhle status se na mě dneska skvěle hodí.

Den 8 – Uzavřený trojúhelník a návrat do Santiaga

Cee → Hospital, 11 km + stop + 4 km v Santiagu

Vyrážím za tmy s čelovkou – rozednívá se až kolem půl deváté. Celých deset kilometrů jdu lesem, ticho, lišejníky, listí, nikde nikdo. Až ke konci začnu potkávat poutníky z opačného směru, mířící do Finisterre.

Na rozcestí Finisterre/Muxía už jsem byla – tehdy jsem šla vpravo, dnes přicházím zleva. Trojúhelník Muxía – Finisterre – Santiago se uzavírá. Kousek odtud znám bar, dávám si kafe a omeletu a u vedlejšího stolu poprvé slyším češtinu – holky, které šly od francouzsko-španělských hranic.

Mně už se nechce znova šlapat těch stejných 55 km do Santiaga, zkouším stopovat. Asi desáté auto zastaví – José, který jede původně jinam, mě prostě odveze až do Santiaga, „protože lidi si mají pomáhat“.

V Café Casino si dávám poslední *tartu de Santiago*, ještě jednou zamávám katedrále a večer přes Madrid mířím domů. V nohách mám něco kolem 150 km, v hlavě velmi jasno v jedné věci: stálo to za to. Zase.

Co mi tahle cesta dala

Jiný typ „dokončení“

Poprvé jsem do Santiaga šla *k cíli*. Teď jsem z něj šla *dál*. Došlo mi, že žádný konec vlastně není finální – dá se z něj udělat další začátek.

Trpělivost s vlastní hlavou i tělem

Krátká pouť, ale v nohách docela dost. Daleko víc energie jsem spálila na přemýšlení „jestli to má smysl“ než na samotné kilometry. Tělo to dalo. Hlava se cestou uklidnila.

Radost z malých náhod

Prstýnek místo ztracené náušnice. Hippie komunita v Buxánu. Švýcar, který vylezl na kopec v přesně ten moment, kdy jsem potřebovala fotku. José, který mě prostě odvezl tam, kam jsem potřebovala. Nic z toho nešlo naplánovat.

Ještě víc úcty k jednoduchosti

Malý batoh, pár věcí, jeden úkol na den: dojít. Čím kratší seznam toho „co všechno musím“, tím víc se otevře prostor pro to, „co vlastně chci“.

Kdybych šla znovu...

udělala bych... skoro všechno stejně.

Možná bych se míň stresovala tím, jestli má smysl jet „jen na týden“, a víc se těšila na to, co mi i krátká cesta může dát. Ukázalo se, že i 8 dní a 150 km zvládnou pohnout věcmi uvnitř dost výrazně.

Věděla bych, že:

- místa, kde to vypadá, že „není co jíst“, často skončí nejlepší polévkou ve tvém životě,
- dny, kdy nejsou certifikáty, přinesou třeba mušle na pláži,
- a že cesta zpátky proti šipkám může být stejně důležitá jako ta „správným směrem“.

Pro koho je tahle cesta (a pro koho asi ne)

Hodí se pro tebe, pokud:

- potřebuješ *pauzu*, ale nemáš měsíc volna,
- máš rád/a oceán a nevadí ti, že cesta k němu vede přes kopce,
- chceš být chvíli sám se sebou, ale zas ne úplně sám – kolem tebe budou vždycky další poutníci, pokud se chceš družit.

Možná není ideální, pokud:

- potřebuješ 100% komfort, předvídatelnost a jistotu suchých ponožek každý den,
- nesnášíš déšť a bláto (Galicie má vlastní meteo pravidla),
- máš rád itinerář, který se nikdy nemění – Camino občas s radostí přehází plán i počasí.

A co dál?

Jestli tě to k těmhle místům táhne, ale pořád váháš, vem si z téhle mini verze jen jednu věc:

- Nemusíš jít „velké Camino“ na měsíc. Můžeš začít kratší cestou – třeba právě ze Santiaga na konec světa a zpátky.

Stačí batoh, pár věcí... a rozhodnutí udělat první krok.

Zbytek ti ta cesta ukáže sama.

Chceš se do toho ponořit víc?

Tohle je zkrácená verze mého deníku **Na konec světa a zpátky**.

V plné verzi najdeš:

- detailní zápisy z každého dne,
- víc praktických tipů (ubytka, jídlo, „camino vychytávky“),
- kapitolu o „camino kytičkách“,
- podrobnější statistiky a konkrétní výbavu,

a hlavně víc prostoru na tu „magii mezi řádky“.

 Plnou verzi e-booku si můžeš stáhnout tady:

<https://www.mariankova.cz/e-booky/>

Buen camino peregrino!

Ať už tě tvoje kroky zavedou na konec světa, nebo jen o pár ulic dál. 🌀 ✨

♥️ Ivana ♥️

O autorce

Jmenuju se Ivana Mariánková. Vystudovala jsem geologii a hydrogeologii, dnes se pohybuju hlavně ve světě ekologie, projektového řízení a neziskovek, dlouhodobě pracuju na „zelených“ projektech, které propojují krajinu, lidi a dávají mi smysl.

Jsem projektová manažerka, lektorka a koučka. K tomu mi běží paralelní vesmír dětských táborů a interaktivního divadla o klimatické změně, kde se potkává vzdělávání, hravost a péče o planetu. Miluju cestování, moře a dlouhé pěší trasy, ale užívám si života s rodinou a přáteli i když jsem doma u Ostravy. Jednou jsem holt zaprášená s batohem na zádech, jindy voňavá v šatech na víně nebo v divadle.

Portugalské Camino z Porta do Santiago pro mě bylo splněný dlouho odkládaný sen. Když jsem se na něj konečně vydala, zjistila jsem, že některé cesty ti v hlavě potichu představují mindsetting ještě dlouho potom, co sundáš batoh z ramen.

Druhá pouť – ze Santiaga do Muxie a Finisterre a zase zpátky – byla kratší na kilometry, ale ne intenzitou. Spíš takové „pokračování příběhu“, kde jsem zjistila, že konec světa může být ve skutečnosti docela dobré místo na nový začátek.

Stále víc věřím, že méně věcí, víc autenticity a pár dobrých lidí kolem sebe je docela dobrý plán – nejen na Camino, ale i na běžné dny. 🌿

Psáno v dubnu 2025 při plánování dalšího Camina, tentokrát toho prvního a původního – Camino Primitivo.